

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15CoP/84/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124209190
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Morozová Nemcová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:7124209190.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a členov senátu JUDr. Ingrid Radomskej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci navrhovateľa - manžela Z. X. Y. I., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom V.I. XX, XXX XX H., právne zastúpeného JUDr. Kristínou Malou Piovarčiovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, 040 01 Košice a odporkyne - manželky, ktorá návrh nepodala S. F. K. F. I., V. Y., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom V. XX, XXX XX H., štátnej občianky D. V., právne zastúpenej JUDr. Monikou Meňhertovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, 040 01 Košice, v konaní o rozvod manželstva a úpravu pomerov manželov na čas po rozvode k maloletým deťom D. U. I., nar. XX.X.XXXX a X. J.Q. I., nar. X.X.XXXX, bytom u otca, v konaní zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny H.F., N. J. X, XXX XX H., o odvolaní matky - manželky, ktorá nepodala návrh na rozvod proti rozsudku Mestského súdu Košice sp.zn. 18P/68/2024 - 422 zo dňa 26.5.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch II., V. a VI.

II. Mení rozsudok vo výroku IV. tak, že matka je oprávnená stretávať sa s maloletými deťmi:
- každý páry kalendárny týždeň od štvrtka od 15:00 hod. do pondelka nasledujúceho kalendárneho týždňa do 8:00 hod., s tým, že matka maloleté deti prevezme a odovzdá v školskom zariadení, ktoré deti navštevujú.

III. V prípade, že prevzatie a odovzdanie maloletých detí v školskom zariadení v určenom čase nebude možné, matka prevezme a odovzdá maloleté deti v mieste bydliska otca.

IV. Matka je oprávnená stretávať sa s maloletými deťmi:
- počas Vianočných sviatkov každý nepárny kalendárny rok od 23.12. od 18:00 hod. do 30.12. do 18:00 hod, každý páry kalendárny rok od 31.12. od 18:00 hod. do 6.1. nasledujúceho roku do 18:00 hod.,
- počas jarných prázdnin každý páry kalendárny rok od pondelka od 10:00 hod. do nedele do 18:00 hod.,
- počas Veľkonočných sviatkov každý páry kalendárny rok od Veľkonočného štvrtka od 18:00 hod. do Veľkonočnej nedele do 18:00 hod. a každý nepárny kalendárny rok od Veľkonočnej nedele od 18:00 hod. do utorka po Veľkej noci do 18:00 hod.,
- počas letných školských prázdnin každý kalendárny rok v čase od 1.7. od 10:00 hod. do 15.7. do 18:00 hod. a od 1.8. od 10:00 hod. do 15.8. do 18:00 hod. s tým, že

Otec je povinný maloleté deti v určený čas odovzdať a prevziať v mieste bydliska otca.

V. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Navrhovateľ návrhom doručeným súdu prvej inštancie 10.5.2024 žiadal, aby súd rozviedol jeho manželstvo a deti zveril do spoločnej osobnej starostlivosti oboch rodičov s tým, že obaja rodičia budú maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok a počas výkonu spoločnej starostlivosti výživné neurčovať. Alternatívne navrhol, aby boli maloleté deti zverené do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, ktorá sa bude opakovať každých 14 dní v rozsahu 2, 2 a 3 dni. Výživné pre tento prípad neurčovať.

Manželka s rozvodom súhlasila. U manželov sa líšili dôvody a príčiny rozvratu manželstva, ako aj celkový pohľad na jeho fungovanie.

Kolízny opatrovník s poukazom na návrh, ako aj na vykonané dokazovanie navrhol vyhovieť návrhu navrhovateľa - otca maloletých detí.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Mestský súd Košice ako súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom pod sp. zn. 18P/68/2024 - 422 dňa 26.5.2025 tak, že:

I. Manželstvo účastníkov konania uzavreté dňa XX.XX.XXXX, zapísané v knihe manželstiev matričného úradu H. - N. S. vo zväzku XXX, ročník XXXX, strana XX, poradové číslo XXX, r o z v á d z a.

Na čas po rozvode manželstva upravuje pomery k maloletým deťom nasledovne:

II. Obe maloleté deti sa zverujú do osobnej starostlivosti otca.

III. Obaja rodičia sú oprávnení maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok.

IV. Styk matky s maloletými deťmi necháva neupravený.

V. Matka je povinná platiť výživné na maloletú D. U. vo výške 250,-Eur mesačne, vždy k 15. dňu v mesiaci vopred, k rukám otca, počnúc dňom právoplatnosti výroku o rozvode manželstva.

VI. Matka je povinná platiť výživné na maloletého X. J. vo výške 250,-Eur mesačne, vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám otca, počnúc dňom právoplatnosti výroku o rozvode manželstva.

VII. Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov tohto konania.

VIII. Nariaďuje výchovné opatrenie a to povinnosť rodičom a obom maloletým deťom podrobiť sa odbornému poradenstvu na Referáte poradensko-psychologických služieb úradu práce, sociálnych vecí a rodiny H. v trvaní 5 mesiacov v rozsahu aspoň 20 hodín počnúc dňom právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

3. Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že návrh na rozvod manželstva a úpravu pomerov rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva je dôvodný, preto manželstvo účastníkov konania rozviedol a nakoľko sa rodičia nevedeli zhodnúť na úprave rodičovských práv a povinností k deťom, v tejto časti rozhodol autoritatívne.

Čo sa týka výroku o rozvode, uvedený výrok nadobudol právoplatnosť, nakoľko sa obidvaja manželia vzdali práva podať odvolanie voči uvedenému výroku.

Z dôvodu nezhody rodičov ohľadne zverenia a úpravy styku maloletých detí súd rozhodol tak, že obe deti zveril do osobnej starostlivosti otcovi, pretože to v čase vydania rozhodnutia považoval za optimálne usporiadanie rodinných vzťahov, nakoľko deti s otcom žijú v spoločnej domácnosti aj po rozchode rodičov a po odchode matky zo spoločnej domácnosti. Pritom žijú v dome na V. XX v H., kde žili a vyrastali celý svoj život a je to pre nich prirodzené prostredie a domov akokoľvek to matka negatívne vníma. Súd prihliadol aj na to, že v tejto domácnosti býva aj otcova súčasná partnerka s ich spoločným dieťaťom, ktoré sa narodilo vo februári 2025. V dome tiež býva otcova matka.

Súd prvej inštancie styk detí s matkou neupravoval konkrétnymi dátumami a časom aj z dôvodu, že situácia v rodine je stále vypätá, deti sa v rozhovoroch tak s kolíznym opatrovníkom, ako aj pred súdom vyjadrili, že chcú ostať s otcom v dome a s mamkou sa stretávať vtedy, keď budú chcieť a nie vtedy,

keď im to bude určené. Obidvaja sa vyjadrili, že matku majú radi, chcú s ňou tráviť čas, ale teraz ju vnímajú tak, že matka sa s celou situáciou ešte nevyrovнала a prekážajú im jej negatívne emócie voči osobe otca, ktoré neustále pred nimi v ich prítomnosti prezentuje a nevie ich ovládať. S matkou sú v kontakte prostredníctvom mobilov, videohovorov a z času načas sa aj stretnú osobne. Súd prvej inštancie rozhodol preto o zverení detí do osobnej starostlivosti otca a neupravil styk detí s matkou. Zastupovanie detí a spravovanie majetku oboch detí patrí obom rodičom, nakoľko súdu nie sú známe žiadne okolnosti, pre ktoré by malo byť toto právo niektorému z rodičov obmedzené.

Súd prvej inštancie zároveň v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že pri určovaní výživného vychádzal zo zásad uvedených v § 62 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pričom limitujúcim kritériom uspokojovania odôvodnených potrieb dieťaťa podľa súdu prvej inštancie sú možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov. V súvislosti s určením výšky výživného zo strany povinného rodiča je potrebné uviesť, že neexistujú záväzné kritériá na jeho určenie a vždy vychádza súd z individuálneho posúdenia oprávnených potrieb každého dieťaťa. Z tohto dôvodu rozhodol súd v súlade s Metodikou Ministerstva spravodlivosti SR u detí vo veku od 10 do 15 rokov stanovil 16 % z čistého mesačného príjmu povinného rodiča ako vyživovaciu povinnosť, pričom vychádzal z priemerného čistého mesačného príjmu matky vo výške 2600 eur mesačne a vyživovacia povinnosť na jedno dieťa predstavuje sumu 416 eur. Súd pri určení výživného určil nižšie výživné ako predpokladá tabuľkový výpočet, nakoľko matka po rozpade manželstva musela odísť z domu, ktorý je v osobnom vlastníctve otca do bytu, ktorý jej hradil otec detí. Z tohto bytu odišla a v súčasnej dobe je na nej, aby si upravila svoje pomery a v prvom rade bola schopná pokryť výživné na deti. Súd má za to, že aktuálne je v možnostiach a schopnostiach matky prispievať na výživu detí v celkovej sume 500 eur. Súd prvej inštancie pritom zdôraznil, že otec má rovnakú vyživovaciu povinnosť voči deťom ako matka, pričom považoval za odôvodnené všetky výdavky na maloletých D. a X. za preukázané po prepočte na každé dieťa zo strany otca, ako aj zo strany matky. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol o výchovnom opatrení spočívajúcom v povinnosti podrobiť sa poradensko-psychologickému procesu, a to z dôvodu, aby vzájomné vzťahy medzi rodičmi ďalej neeskalovali na úkor detí.

Zároveň súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 52 CMP o trovách konania. Pokiaľ matka namietala v konaní osobu kolíznej opatrovníčky a žiadala o jej zmenu, súd prvej inštancie uvedené vyjadrenie zaslal matke, avšak nebolo v kompetencii súdu prvej inštancie rozhodovať o námietke zaujatosti voči kolíznemu opatrovníkovi, o ktorej námietke má právo rozhodovať iba Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny H..

III. Odvolanie odporkyne - matky, ktorá návrh na rozvod nepodala

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sa odvolala vo výrokoch II., IV., V. a VI. rozsudku matka, ktorá prostredníctvom právnej zástupkyne argumentovala tým, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku, nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní dôvodila ďalej tým, že od začiatku konania o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom žiadala a trvala na tom, aby boli maloleté deti D. a X. na čas po rozvode zverené do jej výlučnej starostlivosti, eventuálne navrhla v priebehu konania striedavú osobnú starostlivosť. Za základné a hlavné dôvody, pre ktoré nesúhlasí, aby boli deti zverené do starostlivosti otca sú tie, že bývalý manžel vo veľkej miere užíva omamné a návykovej látky, alkohol a tabak a radšej cestuje po svete a buduje svoj biznis ako by sa reálne venoval svojim deťom. Využíva svoje mocenské postavenie na manipuláciu detí, aby konali v súlade s jeho želaniami, používa pritom autokratický štýl výchovy a deti sú naučené poslúchať bez otázok. Deti sa naučili potlačiť vlastné emócie a nasadiť statočnú tvár, aby otca nejako nenahnevali. Podľa názoru odvolateľky je exmanžel šikovný, jazykovo nadaný a veľmi manipulatívny, závislý človek túžiaci po moci, ktorý by potreboval odbornú pomoc a terapiu sám. Odvolateľka má zato, že ako matka pozná svoje deti najlepšie a zároveň veľmi dobre pozná osobnosť exmanžela. Má za to, že ani kolízny opatrovník, ani súd, resp. osoba sudcu nie sú dostatočne kvalifikovanými osobami, ktoré majú dostatočné odborné vzdelanie, skúsenosti a prax na to, aby na základe obyčajného rozhovoru s maloletými deťmi v trvaní niekoľko desiatok minút mohli relevantne a naozaj kvalifikovane posúdiť závažné otázky v súvislosti s úpravou práv a povinností k maloletým deťom na čas do budúcnosti, teda po rozvode. Odpovede na otázky, ktoré im boli kladené majú závažný vplyv na ďalší priaznivý a zdravý vývoj detí, pričom jedinou kvalifikovanou osobou, ktorá sa môže skutočne odborne vyjadriť v tomto konaní za existujúcich skutkových okolností je znalec, ktorý má na odborný názor potrebné vzdelanie,

skúsenosti, absolvovanie odborných skúšok, atď.. Z týchto dôvodov odvolateľka sa nemôže stotožniť s právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v bode 80. odôvodnenia rozsudku, a preto považuje argumentáciu súdu a rozhovor s maloletými deťmi, či už kolíznym opatrovníkom alebo so sudcom za nedostatočný a navrhuje vykonať vypracovanie posudku znalcom na danú vec. Rovnako má za to, že zamietnutie vykonania takto navrhovaného dôkazu - znaleckého posudku je porušením jej práva na súdnu ochranu v súlade s článkom 46 Ústavy SR.

Napáda rozsudok vo výroku II., aby boli deti zverené do starostlivosti otca a zároveň aj vo výroku IV., V. VI. a žiada o zrušenie rozsudku v týchto častiach. Čo sa týka výroku IV. a V. rozsudku, ktorým bola určená vyživovacia povinnosť na maloleté deti vo výške 250 eur uvádza, že s takýmto určeným výživným nemôže súhlasiť, pretože v decembri 2024 bez predchádzajúceho upozornenia ju násilne manžel vystaľoval z bytu na V. ulici do prenajatého bytu na L. ulici. Ona z dôvodu, že bola takto násilne vystaľovaná, bola nútená začiatkom roka 2025 vynakladať výrazne vyššie finančné prostriedky, aby zabezpečila a vytvorila nový domov pre seba a pre deti, kde by sa cítili spokojne a bezpečne. Potvrdila, že je síce pravdou, že Ministerstvo spravodlivosti SR vydalo v roku 2023 Metodiku pre výpočet výživného, avšak táto metodika má pre rozhodovanie sudcov nezáväzný, len odporúčací charakter. Má za to, že súd prvej inštancie určil vo výroku V. a VI. rozsudku výživné na maloleté deti bez toho, aby vzal do úvahy konkrétne skutkové okolnosti jej nepriaznivej životnej situácie.

Čo sa týka výroku IV. od jej násilného vystaľovania exmanželom zo spoločnej domácnosti v mesiaci december 2024 jej styk s maloletými deťmi bol minimalizovaný, resp. takmer sa nerealizoval, pričom má za to, že skutočnosť, že svoje deti nevidá a netrávi s nimi čas ani v minimálnej miere, či už do vyhlásenia rozsudku prvej inštancie, resp. aktuálne po vyhlásení rozsudku, teda od júna 2025, je spôsobené výlučne manipuláciou detí autokratickým správaním sa otca, pričom deti sa ho boja. Má za to, že je absolútne v rozpore so zabezpečením zdravého fyzického vývoja a ďalšieho rozvoja maloletých detí ostať bez mamy. Ak by súd aj napriek tomu, že v rozpore s jej názorom a postojom rozhodol o zverení detí do starostlivosti a určil úpravu jej styku s deťmi konkrétnymi dňami a časmi, otec by musel takto určenú úpravu styku rešpektovať a pripraviť deti aj po psychickej stránke na styk s ňou. Na základe uvedených skutočností navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II., IV., V. a VI. zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie, eventuálne, aby zmenil podľa § 388 CSP rozsudok tak, že v časti výrokov II. až VI. úpravy práv a povinností k maloletým deťom rozhodne, že obe maloleté deti zverí na čas po rozvode do výlučnej osobnej starostlivosti matky a otcovi uloží povinnosť prispievať na výživu a výchovu maloletej D. 2200 eur mesačne a na maloletého X. J. 2200 eur mesačne, vždy do 15. dňa príslušného mesiaca k rukám matky.

5. K podanému odvolaniu matky sa vyjadril otec stanoviskom zo dňa 19.11.2025, pričom argumentoval tým, že pokiaľ matka navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne zmenil napadnutý rozsudok vo výroku II., IV., V. VI. a obe maloleté deti zveril do jej osobnej starostlivosti a určil výšku výživného 2200 eur na každé dieťa, matka pri zmene opomína úpravu zastupovania správy majetku oboch detí a odôvodňuje svoje odvolanie ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, otec sa v plnom rozsahu s odvolaním nestotožňuje. Stotožňuje sa so skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvej inštancie. Odvolanie matky podľa otca maloletých detí je iba zopakovaním už súdu známych skutočností a defamačných vyjadrení, ktoré matka v konaní tvrdila a menila podľa potreby, ale žiadnym spôsobom ich neverifikovala. S poukazom na vnútornú rozpornosť tvrdení matky je možné poukázať na to, že ide o formu starostlivosti o obe maloleté deti a pokiaľ ide o úpravu styku toho-ktorého rodiča s maloletými deťmi samozrejme, aj pokiaľ ide o výšku výživného, ktorý má byť zaviazaný k jeho plateniu. Správanie a postupovanie matky v tomto konaní je totiž totožné s jej správaním v konaní na Mestskom súde v Košiciach pod sp. zn. 18 P/109/2024, na ktorom sa rozhoduje o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu. Matka v podaniach zo 16.7.2024, ako aj k 31.01.2025 navrhuje zverenie do jej osobnej starostlivosti, resp. do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov k obidvom maloletým deťom. V odvolaní pripúšťa iba jej osobnú starostlivosť o obe maloleté deti, pričom označuje otca ako človeka, ktorý užíva omamné látky, návykové látky, drogy, alkohol. Je nesporné, že matka mení navrhované formy starostlivosti podľa jej aktuálneho emocionálneho rozpoloženia. Zmeny v návrhoch matky ohľadom formy starostlivosti si preto nemožno vysvetliť inak ako snahu matky o vysúdenie čo najvyššej výšky výživného bez ohľadu na to, s kým a ako dlho maloleté deti budú. Matka neuznáva otcovu rodičovskú rolu a dôležitosť v živote maloletých detí. V konaniach starostlivosti súdu o maloleté deti je ústredným záujmom dieťa a predovšetkým sa prihliada na záujem maloletého dieťaťa. Pritom poukazuje otec maloletých detí na to, že existuje viacero faktorov pre rozhodnutie o tom, ktorému z rodičov má byť dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Rozhodnutie súdu, ktorým zveril obe maloleté deti do jeho osobnej starostlivosti dáva záruky toho, že deti budú

vychovávané v ovzduší, ktoré nepodporuje nepriateľské nastavenie voči druhému rodičovi tak, ako to prezentuje matka, nepodporuje manipuláciu, citové vydieranie, programovanie, či iné korumpovanie. Zverenie oboch maloletých detí do jeho osobnej starostlivosti považuje v súlade s najlepším záujmom a napĺňa myšlienku, ktorú prezentuje aj Krajský súd v Trnave v rozsudku 13CoP/28/2023 zo dňa 31.7.2024.

Otec apeluje preto na matku, aby nadradila záujmy oboch maloletých detí nad svoje vlastné záujmy a svoje negatívne postoje voči jeho osobe zmenila. V odvolaní navrhuje matka, aby bol zaviazaný prispievať na výživu maloletých detí sumou 2200 eur bez povinnosti tvorby úspor. V júli 2024 pritom navrhovala výživné 3 200 eur na každé dieťa a 300 eur na tvorbu úspor. Je však nesporné, že matka sumy neprispôsobuje odôvodneným potrebám maloletých detí, ale svojím osobným výdavkom. Bez právneho významu matka si ako dospelá osoba musela zabezpečiť vlastné bývanie, a tak nedokáže pokryť odôvodnené potreby maloletých detí. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne poukázal pri určení výživného na § 62 ods. 1 Zákona o rodine. Podľa otca maloletých detí je nesprávna úvaha matky, že s určením výživného súvisia ich partnerské nezhody. Neobstojí ani argument, že súd prvej inštancie neprihliadol na individuálne skutkové okolnosti prípadu a spravoval sa iba Metodikou pre výpočet výživného k deťom vydané MS SR. Aj odvolanie k výroku o výživnom je preto v celom rozsahu nedôvodné a postavené výlučne na kritických názoroch matky voči jeho osobe. Matka pokiaľ tvrdí o jeho nevhodnom správaní k maloletým deťom, tieto tvrdenia nie sú pravdivé. Tvrdenia, že výrokom o neupravovaní jej styku s maloletými prišla o svoje rodičovské práva a povinnosti, nie sú pravdivé, pretože maloleté deti sa vyjadrili, že sa chcú s ňou stretávať, ale podľa vlastného rozhodnutia. Matka tento názor detí pozná, napriek tomu odmietla zmeniť svoje toxické správanie. Ak by matke skutočne záležalo na styku s deťmi, urobila by všetko preto, aby túto kapitolu medzi nimi uzatvorila a snažila sa venovať deťom nie rozboru jeho osoby.

Matka v konaní pred súdom prvej inštancie navrhovala nariadenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychológia, ktoré ani podľa neho nie je potrebné, pretože maloleté deti sa vzhľadom na ich vek vyjadrili. Súd prvej inštancie podľa neho prihliadal na názor maloletej D. a maloleteho X.. Z vyjadrení detí vyplýva, že s matkou nechcú bývať, nedôverujú jej v takom rozsahu ako jemu, majú voči nej menej rešpektu, chcú bývať v nehnuteľnosti, v ktorej vyrastali a cítia sa tam bezpečne. Do pozornosti odvolacieho súdu dáva vek oboch maloletých detí, ktoré sú v období dospievania, plne vybavené kognitívnymi schopnosťami, vďaka čomu sú schopné situácie, informácie aj okolnosti chápať rovnakým spôsobom ako dospelí. K naplneniu odvolacieho dôvodu o podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP dochádza v prípade, ak súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a teda sa týka nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu veci súdom a spočívajúci v tom, že skutkové zistenia, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie sú nesprávne alebo porušujú pravidlá formálnej logiky, čo v danom konaní preukázané nebolo. Pre naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je potrebné, aby na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, čo zase v danom konaní vôbec preukázané nebolo.

Z celého priebehu konania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že on sám je rodičovsky spôsobilý, o obe deti sa riadne stará, zabezpečuje všetky ich potreby a má záujem na tom, aby vyrastali v pokojnom, láskyplnom a nekonfliktnom prostredí. Poukázal na to, že z každého podania matky aj z prednesov pred súdom je nepochybné, že pozornosť orientuje len na seba, nie na maloleté deti. On sám mal snahu dohodnúť sa s matkou, aby rešpektovala jeho starostlivosť o deti, avšak opakovane napáda nielen jeho osobu, ale aj osobu kolíznej opatrovníčky, sudkyne. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak s prihliadnutím na všetky okolnosti hodnotí otec ako správne a spĺňajúce podmienky uvedené v § 220 ods. 2 CSP. V rozhodnutí sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami týkajúcimi sa predmetu konania a v odvolaní neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by súd prvej inštancie nevzal do úvahy a ktoré by mohli mať za následok zmenu rozhodnutia v napadnutých výrokoch.

6. Písomné vyjadrenie z 21.11.2025 matky, ktorá návrh na rozvod nepodala, obsahuje aktuálne štyri návrhy na zrušenie povinnosti platiť výživné, na uloženie bývalému manželovi povinnosť zaplatiť podporu za mesiace január, február, marec, apríl 2025, ako aj pokus o kompromis, kde sa BSM rozdelí okamžite a štvrtá zmena jej trvalého pobytu V. XX na E. XX, pretože aktuálne nemá prístup k dokumentom zasielaným na jej trvalý pobyt na adrese V. XX, a preto nemôže prijímať právne dokumenty ani sa k nim vyjadrovať. Súčasťou uvedeného vyjadrenia je uznesenie Mestského súdu Košice 70C/9/2025 - 26 zo dňa 27.5.2025, ktorým bola uložená žalovanej, aby sa v lehote pätnástich dní odo dňa doručenia tohto uznesenia vyjadrili k žalobe, ďalej žaloba matky na vyporiadanie BSM po rozvoде prostredníctvom právnej zástupkyne zo dňa 27.3.2025, výpis z Obchodného registra a ďalej rozsudok Okresného

súdu Košice II vo veci K2 - 10C/9/2023 - 19 o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľa a odporokyne, rozsudok je zo dňa 12.5.2023. Ďalej predkladá ako súčasť toho vyjadrenia zápisnicu o pojednávaní zo dňa 3.9.2025 vo veci úpravy práv a povinností do rozvodu, ako aj podanie matky vo veci sp. zn. C/293/2024, elektronické podanie je prostredníctvom právnej zástupkyne. Všetky tieto listinné dôkazy boli pripojené k vyjadreniu matky z 21.11.2025.

IV. Hodnotenie odvolacieho súdu

7. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd po zistení, že odvolanie bolo podané v zmysle ustanovenia § 362 CSP oprávneným subjektom - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané, s poukazom na ustanovenie § 359 CSP proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa s poukazom na ustanovenie § 355 ods. 1 CSP po konštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti v súlade s § 127 a § 363 CSP a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody, preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom s poukazom na ustanovenie § 65 CMP a dôvodmi odvolania s poukazom na ustanovenie § 66 CMP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 329 ods. 1 CSP, keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako bol vyvesený na úradnej tabuli súdu a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch II., IV, V. a VI., a preto podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 CMP rozsudok v týchto výrokoch napadnutého rozsudku ako vecne správne a zákonné potvrdil. V zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil výrok IV. napadnutého rozsudku a upravil styk matky s maloletými deťmi.

8. Odvolací súd sa vo výrokoch II., V. a VI. napadnutého rozsudku stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože jeho argumentácia v týchto častiach napadnutého rozsudku bola vecne správne, objektívna a presvedčivá. Odvolací súd má za to, že dôvody, ktoré uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí sú presvedčivé a odvolacie dôvody, ktoré uvádza v tejto časti odvolateľka s ohľadom na zrušenie, respektíve zmenu samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadom zverenia maloletých detí D. a X. do jej osobnej starostlivosti, respektíve do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, ako aj zmeny určenia výživného, podľa odvolacieho súdu sa už k uvedeným dôvodom súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne vyjadril, tieto dôvody vyargumentoval, pričom odvolací súd má za to, že samotné odvolacie dôvody neboli spôsobilé tomu, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie v napadnutých výrokoch zrušil. Odvolací súd pristúpil k zmene výroku IV., nakoľko považoval určenie styku matky s maloletými deťmi za nevyhnutnú úpravu, vyplývajúcu z ustanovení Zákona o rodine, ako aj Európskeho dohovoru.

9. Právo styku rodiča s dieťaťom je právom, ktoré vznikne tomu rodičovi, ktoré nie je dieťa rozhodnutím súdu zverené do jeho osobnej starostlivosti. V tomto smere je potrebné poukázať na článok 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z ktorého vyplýva pozitívny záväzok štátu chrániť záujmy rodiny a prispievať aktívne k udržiavaniu rodinnoprávnych väzieb. Vyhládka na vytvorenie takýchto väzieb sa postupne znižia a napokon zaniknú, ak biologickému rodičovi a dieťaťu nikdy nie je dovolené stykať sa alebo len zriedka, to znamená, že žiadne prirodzené puto nemá medzi nimi ani vzniknúť. Právo styku a zásady jeho správneho výkonu sa premietajú do judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý opakovane konštatoval, že je v záujme dieťaťa, aby udržovalo rodinné vzťahy s odlúčeným rodičom a aby nebolo odtrhnuté od svojich koreňov. (Gorgulu versus Nemecko), resp. že dieťa má právo na to, aby dostalo príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému z rodičov a prejavíť svoje city skutočne, slobodne, bez akéhokoľvek vonkajšieho tlaku zo strany druhého rodiča (Hansenová versus Turecko). Ideálnym riešením otázky styku rodiča s dieťaťom je jej úprava dohodou rodičov, pokiaľ rodičia nie sú schopní na stretávaní sa dohodnúť rozhodne autoritatívne súd. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie zistil správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav, ktorý však nesprávne právne vyhodnotil, preto zmenil výrok IV. napadnutého rozsudku s poukazom na ustanovenie § 388 CSP v spojení s ustanovením § 383 a dokazovanie nedoplnil, nakoľko sa so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie stotožnil.

10. Súd prvej inštancie uvedené dôvody, ktoré uvádza odvolateľka v odvolaní posúdil a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa týmito dôvodmi konkrétne zaoberal, pričom správne rozhodol o samotnom zverení obidvoch maloletých detí do osobnej starostlivosti otca a rozhodol ďalšími výroky, ktoré napadla

odvolaním matka maloletých detí aj o výške výživného v prospech maloletých detí. Súd prvej inštancie uviedol dôvody prečo takto rozhodol s ohľadom na samotné zverenie maloletých detí do osobnej starostlivosti otca, ako aj na oprávnené výdaje, ktorých výšku predložil otec maloletých detí v konaní a takisto súd posúdil aj výdaje, ktoré predložila ako argumentáciu počas konania matka maloletých detí a výdaje na ne.

11. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu zároveň sa ku všetkým podstatným okolnostiam podaného návrhu vyjadril, všetky dôvody, ktoré uvádzal navrhovateľ v návrhu na rozvod, ako aj úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode posúdil a rozhodol v súlade s príslušnými ustanoveniami Zákona o rodine.

12. Odvolací súd argumentuje aj tým, že už vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie bolo preukázané, že tak v minulosti, ako aj v súčasnej dobe sa v prevažnej miere o maloleté deti stará otec, pričom stále žijú a bývajú v byte, kde sa narodili, kde strávili svoje detstvo a kde prakticky zabezpečuje všetky potreby maloletých detí otec. Matka maloletých detí sa z bytu odsťahovala, pričom samotné dôvody tohto odsťahovania nemá odvolací súd právo ani posudzovať, ani o nich nerozhodoval, nakoľko išlo o vysťahovanie matky z domu, v ktorej v súčasnej dobe býva otec s maloletými deťmi a jeho priateľka s novonarodeným dieťaťom zo vzťahu s otcom maloletých detí a takisto v dome býva aj matka otca maloletých detí po tom, ako jej otec maloletých zabezpečil náhradné bývanie v trojizbovom byte V. XX, H., ktorý je vo vlastníctve firmy otca maloletých detí.

13. Podľa odvolacieho súdu záver súdu prvej inštancie v prvom rade ovplyvnil rozhovor maloletých detí s kolíznym opatrovníkom, ako aj so sudkyňou za prítomnosti psychologičky Krajského súdu v Košiciach pre účely zistenia ich názoru na prebiehajúce konanie. V konaní boli dostatočným a vhodným spôsobom informované jednak zo strany svojich rodičov, ako aj zo strany kolízneho opatrovníka a sudkyne o samotnom priebehu a po tom ako bol s deťmi vedený dialóg, obe deti sa vyjadrili, že majú vytvorený veľmi dobrý vzťah k obojom rodičom a oboch rodičov majú veľmi radi. Zároveň sa vyjadrili k tomu, že nechcú, aby museli chodiť k mamke vtedy, keď im to bude určené, ale žiadali, aby boli u otca, kde prakticky vyrastali od svojho detstva v dome, ktorý je v H. na V. XX. Vyjadrili sa aj k tomu, že momentálne im prekáža, ako sa matka prejavuje pri stretnutiach s nimi, pričom vyjadruje svoj negatívny postoj a negatívne prežívanie voči otcovi. O jej vyjadrovanie nemajú záujem, ani ju počúvať, ani riešiť matkin stav a chcú, aby sa mohli stretnúť s ňou a aby sa im venovala im samotným, nie osočovaniu otca. S týmto názorom súd prvej inštancie oboznámil obidvoch rodičov a matka sa mala právo vyjadriť k tomuto na samotnom pojednávaní pred súdom prvej inštancie.

Z uvedeného názoru maloletých detí vychádzal súd prvej inštancie pri samotnom zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti otca.

14. Čo sa týka samotného plnenia vyživovacej povinnosti v súlade s ustanovením § 62 ods. 1 až 5 Zákona o rodine postupoval súd prvej inštancie, pričom dôvodil tým, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým nie sú deti schopné samé sa živiť. Oba rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich možností, schopností a majetkových pomerov. Všetky tieto skutočnosti posúdil súd prvej inštancie, pričom vychádzal z priemerného mesačného príjmu matky, a to vo výške cca 2600 eur s poukazom odporúčajúcej tabuľky Ministerstva spravodlivosti a zároveň s poukazom na vek maloletých detí a určil vyživovaciu povinnosť vo výške 250 eur na každé dieťa. Určenie výživného bolo zo strany súdu korigované a pristúpil k zníženiu výšky oproti tabuľkovému určeniu zo sumy 416 eur na sumu 250 eur s poukazom na súčasnú ekonomickú situáciu matky. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie plne vyhodnotil samotnú ekonomickú úroveň matky maloletých detí, ktorá v súčasnej dobe na rozdiel od bytu, ktorý jej zabezpečil exmanžel a tento financoval, presťahovala sa do štvorizbového bytu svojej kamarátky, kde platí nájomné vo výške 380 eur. Uvedená skutočnosť bola plne v rozsahu jej kompetencií a z dôvodu, že jej zabezpečil predchádzajúce bývanie jej exmanžel, ako sa vyjadrila aj v odvolaní, nechcela, aby bola závislá od neho a presťahovala sa podľa vlastného uváženia do inej nehnuteľnosti, v ktorej je povinná platiť za nájom.

15. Uvedená skutočnosť však nemá vplyv na obsah ustanovenia § 62 ods. 1 až 5 Zákona o rodine, z ktorého vyplýva, že každý rodič má povinnosť prispievať na výživu svojich maloletých detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Z uvedeného bezpochyby vychádzal aj súd prvej inštancie, keď stanovil výživné vo výške 250 eur na každé dieťa. Odvolací súd pri tejto príležitosti

poukazuje na to, že všetky dovolenky, lyžovačky a výlety detí zabezpečoval vždy otec maloletých detí, čo počas celého konania matka maloletých detí nepoprela.

Dôvody, ktoré uvádzala odvolateľka v odvolaní aj s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 1 až 5 Zákona o rodine preto v žiadnom prípade neobstoja pri ňou prezentovaných nákladoch na maloleté deti, ako aj na všetky spoločenské akcie a mimospoločenské akcie, ako aj na potreby maloletých detí čo sa týka školskej dochádzky, mimoškolskej dochádzky, výletov, dovoleniek a ostatných, ktoré hradil výlučne otec. Otec uvedené potvrdil a uviedol, že takisto hradí aj dovolenky, ktorých sa zúčastňujú maloleté deti s matkou v D. počas letných mesiacov.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na obsah výpovede matky na pojednávaní dňa 3.9.2025 vo veci 18P/109/2024, z ktorého vyplýva, že si vzala úver vo výške 29 000 eur z Y. banky, z ktorého financovala kúpu auta v hodnote 10 000 eur a zvyšok úveru išiel na financovanie charity H., ktorú mala. Potvrdila, že úver s vysokým úrokom vzala, aby pokryla svoje výdavky a záväzky voči ľuďom a organizáciám. Jej výplata bola zasielaná na účet uvedenej charity, nie na zabezpečenie výchovy a potrieb maloletých detí. Z uvedeného bezpochyby vyplýva, že pokiaľ má matka maloletých svoj príjem na úhradu jedla a zabezpečenia charity, má aj 500 eur na zabezpečenie potrieb svojich maloletých detí.

16. Odvolací súd zároveň poukazuje na vyjadrenie sa otca k odvolaniu matky, ktorý uviedol, že pokiaľ by matka mala snahu stretávať sa s maloletými deťmi, tak túto možnosť stretnutia by aj preukázala vlastnou iniciatívou, čo však v danom období po samotnom vyhlásení rozhodnutia vôbec matka nerealizuje. Je pravdou, že od posledného pojednávania na súde sa maloleté deti s matkou nestretli, avšak iniciatíva by mala byť v prvom rade zo strany matky.

17. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie v rozsudku uviedol skutkový stav, z ktorého vychádzal a z tohto skutkového stavu zároveň vychádza aj odvolací súd bez toho, aby tento skutkový stav opätovne opakoval vo svojom rozhodnutí. Rovnako odvolací súd neopakuje právne závery, ktoré uviedol súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, pričom z ustálenej rozhodovacej praxe bezpochyby vyplýva, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzujúcim rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (poukaz na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/98/2018 zo dňa 29.1.2020). Odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno preto posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie s hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (poukaz na nález Ústavného súdu SR vo veciach II. ÚS/78/05, III. ÚS 264/08 a IV. ÚS 372/08).

18. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočný stav veci, vyvodil z neho k tomu prislúchajúce skutkové závery a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie vyhodnotil všetky zákonné kritériá rozhodné pre stanovenie správneho rozsahu tak zverenia maloletých do osobnej starostlivosti otca, ako aj rozhodnutie o výživnom na obidve maloleté deti. Pritom odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 CSP dodáva.

Zmenil odvolací súd iba výrok V. napadnutého rozsudku, pretože je toho názoru, že matke nemožno vziať právo stretávať sa so svojimi maloletými deťmi, aj keď tieto majú na vzájomné stretnutia direktívne upravené svoj názor, odlišný od názoru odvolacieho súdu. Odvolací súd styk upravil nielen počas bežného roka, ale i počas sviatkov a prázdnin a to predovšetkým v snahe primäť (prinútiť) matku k tomu, aby predmetný čas, ktorý má stráviť so svojimi deťmi, na ktorých jej podľa nej záleží a len ona je tou osobou, ktorá ich najlepšie pozná, aby to pri týchto stretnutiach deťom aj preukázala. Odvolací súd na matku maloletých detí apeluje, že v prípade pokračovania neustálych slovných útokov v spoločnosti detí na otca maloletých detí, súd pristúpi k prehodeniu nastaveného styku zmenou úpravy styku. Je teda len na matke maloletých detí, akým spôsobom bude v budúcnosti svoju úlohu matky realizovať. Nemôže sa vyhovárať na rozhodnutia súdov, keď sama nezvláda svoju kompetenciu matky ako rodiča.

19. V kontexte uplatnených odvolacích námietok matky vyjadrujúcich nesúhlas so skutkovými zisteniami, ako aj právnym posúdením súdu prvej inštancie pri zverení maloletých detí D. a X. do osobnej starostlivosti otca a príslušného určenia výživného na maloleté deti odvolací súd skúmal primeranosť súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, ako aj obsah napadnutého rozhodnutia a s poukazom na ustanovenia § 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine a má za to, že boli správne

posúdené všetky okolnosti, ktoré boli v konaní pred súdom prvej inštancie zistené, ako aj správne posúdil súd prvej inštancie zverenie obidvoch maloletých detí do osobnej starostlivosti otca, správne rozhodol aj o výživnom, ktoré bezpochyby reflektovalo na odôvodnené potreby detí a tiež možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinného rodiča - matky.

20. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na strane maloletých detí je ich osobný záujem, aby boli zverené otcovi, aby zostali v dome, ktorý je im známy ako ich rodisko, kde sa narodili, kde prežili detstvo a kde sa chcú aj naďalej zdržiavať. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že danom dome býva okrem otca aj jeho partnerka spolu s maloletým dieťaťom, ktoré sa narodilo zo vzťahu otca a partnerky v roku 2025 vo februári, s ktorou partnerkou majú obidve maloleté deti dobrý vzťah a z nového súrodenca sa veľmi tešia. Tiež v dome býva aj ich stará matka, matka otca, ktorú takisto maloleté deti veľmi dobre poznajú a s touto majú dobrý vzťah. Niet preto pochybností o tom, že súd prvej inštancie v tomto kontexte o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti otca rozhodol správne a predovšetkým v najlepšom záujme maloletých detí.

21. Odvolací súd zároveň poukazuje na posúdenie pomerov matky, pričom zdôrazňuje, že zákonná výživovacia povinnosť oboch rodičov neznamená mechanickú rovnosť. Odvolací súd reflektuje na ekonomické pomery matky, pričom poukazuje aj na zdôraznenie všetkých výdavkov, ktoré matka má, ktoré aj podľa odvolacieho súdu hlboko presahujú jej príjmy. To však neznamená, že by mali byť okolnosti ohľadom určenia výživného v prospech maloletých detí bezpochyby viazané len čisto na ekonomické problémy matky, ktorá svoju situáciu rieši vyslovene s dôrazom na svoju osobu. Matka neposkytuje maloletým deťom v súčasnej dobe žiadnu osobnú starostlivosť, vedie si svoju domácnosť a obstaráva si vyslovene potreby pre svoju osobu. Podľa názoru odvolacieho súdu by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby otec, ktorý zabezpečuje celú starostlivosť, uhrádza všetky výdavky na obe maloleté deti, nepožadoval žiadne finančné plnenie zo strany matky. Teda názor otca o neurčení výživného počas konania pred súdom prvej inštancie hodnotil odvolací súd ako prospešný voči matke maloletých detí, nakoľko jej zabezpečil bývanie, ktoré sám hradil a zo strany matky nepožadoval žiadne výživné.

O uvedenom výživnom voči maloletým deťom rozhodol autoritatívne súd prvej inštancie, nakoľko sa nevedeli rodičia na tomto dohodnúť, a preto súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustanovením § 62 ods. 1 až 5 Zákona o rodine, ako aj za pomoci príručky Ministerstva spravodlivosti SR o určení výživného na maloleté deti. Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že otec sa podieľa na všetkých nákladoch súvisiacich s uspokojovaním potrieb maloletých detí, ošatenie, stravné, obuv náklady na drogériu, zdravotnú starostlivosť, ako aj na voľnočasové aktivity, ktoré medzi oprávnené náklady patria. Podieľa sa zároveň aj na osobnej starostlivosti, pričom matka sa s maloletými deťmi v súčasnej dobe nestretáva. K tejto problematike sa už odvolací súd vyjadril vyššie a považuje za potrebné, aby v prvom rade bola iniciatíva zo strany matky maloletých detí voči jej deťom, nie reakcie na jej bývalého manžela, ale v prvom rade na starostlivosť o maloleté deti. Posúdenie konkrétnej výšky výživného sa však odvíja od ďalších premenných explicitne uvedených v ustanovení § 75 ods. 1 Zákona o rodine, teda možností, schopností a príjmových pomerov osoby povinnej z výživného, teda matky maloletých detí. Významné zmeny, ktoré sa udiali na strane ekonomických pomerov matky však neznamená, že voči maloletým deťom takto stratila povinnosť, respektíve, že nemá povinnosť výživného tak ako to klasifikuje ustanovenie § 62 ods. 1 Zákona o rodine.

22. K námietkam, ktoré uvádza matka v odvolaní aj odvolací súd argumentuje tým, že podstatným problémom tohto konania je podľa odvolacieho súdu nie ani tak zverenie maloletých do starostlivosti jedného alebo druhého rodiča, respektíve do striedavej starostlivosti, ale v prvom rade výživné žiadané matkou od otca detí, ktoré matka počas celého konania mení a prispôbuje tomu, v akej ekonomickej situácii sa v súčasnej dobe sama nachádza. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne vychádzal z preukázaného a ustáleného príjmu otca, ako aj matky a na základe ustanovení § 62 ods. 1 až 5 Zákona o rodine rozhodol aj o platení výživného zo strany matky v prospech maloletých detí.

23. Nakoľko odvolací súd nezistil dôvod na zmenu, resp. na zrušenie samotného rozhodnutia prvej inštancie, predmetné rozhodnutie v napadnutých výrokoch II., V. a VI. ako vecne správne a zákonné potvrdil v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 CMP. Odvolací súd v súlade s § 388 CSP zmenil výrok IV. napadnutého rozsudku a dal matke maloletých detí šancu, aby realizovala v živote maloletej D. a X. úlohu matky tak, ako to uvádzala v odvolaní voči napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Odvolací súd pritom s poukazom na § 383 CSP nezmenil skutkový stav, ktorý považuje za dostatočne zistený, ale dospel k inému právnenému posúdeniu zisteného skutkového

stavu aj napriek vyjadreniu obidvoch maloletých detí, ktoré síce akceptoval, ale podľa neho nerozhodol, pretože dal matka šancu, aby preukázala úlohu matky v budúcom živote svojich detí, v prvom rade v ich prospech.

24. Zároveň rozhodol odvolací súd aj o trovách konania v zmysle ustanovenia § 52 CMP, nakoľko ide o trovy odvolacieho konania a o týchto rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 CSP ods. 1 § CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko pristúpil k zmene výroku IV. napadnutého rozsudku.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere 3:0 hlasov (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Podľa § 376 ods. 1 CMP v spojení s § 370 ods. 1 CMP ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, ktorým bola upravená vyživovacia povinnosť, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).